

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **O. A.**
zastoupen JUDr. Josefem Moravcem, advokátem
se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. května 2018, č. j. OAM-138/ZA-
ZA11-ZA05-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou.

3. V ní úvodem označil demonstrace, kterých se účastnil, a odkázal na fotografie a videozáznamy, které na některých z nich pořídil. Uvedl, že spolupracoval přímo s vedením strany Musavat, připravoval mladé členy strany, informoval je na organizovaných mítincích, prováděl agitace, psal slogany, kopíroval, kreslil plakáty a letáky, fotil a natáčel občanské nepokoje i zásahy ozbrojených složek, což poté publikoval na facebooku. Z akcí zaměřených proti němu zmínil fotografování a zveřejnění snímků z posprejování monumentu prezidenta dne 9. 5. 2016 a poničení jeho restaurace v lednu téhož roku. Podle něho žalovaný pomíjí, že může z pochopitelných důvodů dokladovat pouze část svých aktivit v zemi původu, což platí i o formě a rozsahu pronásledování. Skutečnost, že tyto skutečnosti nemůže doložit jednoznačnými důkazy, mu ale nemůže být kladena k tíži. Za situace panující v Ázerbájdžánu pak po něm nelze požadovat, aby se o obhajobu tam byl i jen pokusil. V souvislosti s tím poukázal na skutečnost, že řadě jeho příbuzných, kteří vykonávali v Ázerbájdžánu podobné aktivity, byl již v Rakousku azyl udělen.
4. Podstata další žalobní námitky spočívala v tom, že žalobce zpochybňoval, zda je to Česká republika, která měla a mohla, s odkazem na tzv. Dublinské nařízení, jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzovat. Touto skutečností se podle jeho názoru žalovaný vůbec nezabýval. Z napadeného rozhodnutí totiž není vůbec zřejmé, na základě jakého příslušného právního předpisu a jakých rozhodných skutečností žalovaný shledal svou příslušnost žalobcovu žádost posoudit. Žalobce dodal, že žádné rozhodnutí o tom, že by měl být transferován z Rakouska do České republiky, neobdržel.
5. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
7. Žalobce sdělil, že se stal v roce 2012 členem strany Musavat a v roce 2014 občanského hnutí NIDA. V průběhu správního řízení žalobce popsal své aktivity v zemi původu a problémy s těmito spojené (potíže se státními orgány Ázerbájdžánské republiky z důvodu politických aktivit a skutečnost, že se měl podílet na nakreslení graffiti na sochu prezidenta Hejdara Aliyeva). Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
8. Dle přesvědčení žalovaného však žalobcem popisované potíže v zemi původu takto požadované intenzity nedosahují, což podrobně odůvodnil ve svém rozhodnutí, nadto od těchto potíží je také již značný časový odstup. Pokud se jedná o popsání sochy pomníku Hejdara Aliyeva v květnu 2016, nepůsobí žalobcova účast při tomto skutku věrohodně (č. l. 13 – 14 rozhodnutí), tudíž ani v této souvislosti mu v případě návratu do země původu žádné ohrožení ze strany státní moci ve smyslu zákona o azylu nehrozí.
9. Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že několika jeho příbuzným, kteří vykonávali obdobné politické aktivity, byl v Rakouské republice udělen azyl, není dle žalovaného

jednak věrohodně doloženo, že by se jednalo o příbuzné žalobce či z jakého důvodu byl těmto osobám azyl v Rakousku udělen, jednak každá žádost o udělení mezinárodní ochrany se posuzuje individuálně.

10. Žalovaný proto závěrem vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

11. Při jednání soudu dne 6. 8. 2019 žalobce uvedl, že při svém transportu z Rakouska mu nebyl ukázán žádný dokument, stál pouze opodál a bylo mu řečeno, že je vlastníkem českého víza. Dodal, že do Evropy přicházejí dva typy lidí: jednak ti, kteří přicházejí z ekonomických důvodů a potom ti, kteří přicházejí z důvodů politických. On mezi ty první rozhodně nepatří. Ve své vlasti měl dům a 3 restaurace v hodnotě zhruba 100 000 dolarů, ale veškerý tento majetek tam zanechal, pouze se mu podařilo přepsat dům na svoji matku. Není tedy ekonomických migrantem. Uvedl také, že si v Kostelci nad Orlicí otevřel restauraci. Kdyby se vrátil do země původu, mohlo by se mu stát to, že by mu někdo umístil do kapes drogy a on by byl zadržen a uvězněn za držení narkotik.
12. Pokud by žalovaný shromážděné důkazy hodnotil ve vzájemných souvislostech, což se nestalo, musel by dospět k závěru, že byl ve své vlasti pronásledován z politických důvodů ve smyslu ustanovení zákona o azylu. V návaznosti na zprávu spolku Musavat Evropa by mu měla být udělena minimálně doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.
13. Žalovaný zůstal na svém postoji a navrhoval žalobu zamítnout.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“).
15. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
16. Žalobce byl dne 16. 2. 2017 transferován na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen „Dublinské nařízení“), z Rakouska do České republiky a téhož dne požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že vlast opustil 22. 6. 2016, kdy za pomoci převaděče přešel do Gruzie. Dále měl pokračovat kamionem do Rakouska, kde se dostavil do uprchlického tábora. Pak byl převezen v rámci dublinského řízení do České republiky. Již v žádosti konstatoval, že důvodem odchodu z vlasti byly politické problémy, protože byl od roku 2012 členem strany Musavat a od roku 2014 občanského hnutí NIDA. Jako konkrétní důvod odchodu uvedl obtíže spojené s jeho účastí na popsání sochy prezidenta Hejdara Aliyeva. Jeho kamarádi byli v souvislosti s tím zatčeni, on byl varován, proto utekl.
17. Při pohovoru dne 27. 2. 2017 žalobce uvedené skutečnosti potvrdil. Žil ve městě Chyrdalan s matkou. Ve vlasti má ještě dvě sestry. Mnoho vzdálených příbuzných má v Rakousku a Německu. V zemi původu měl restauraci, kterou provozoval se svým společníkem tureckého původu. V lednu 2016 mu byla zničena reklama této restaurace, což provedli policisté v civilu, kteří to prý měli nařizeno. Dle jeho názoru velmi dobře

věděli, že je členem NIDA, neboť sledovali jeho facebookové profily. Restauraci proto uzavřel i s ohledem na obavy svého společníka. Na policii se neobrátil, zcela jistě by mu nepomohla.

18. Dále žalobce popsal svoji činnost v rámci svého členství v opoziční politické straně Musavat a občanském sdružení NIDA. V roce 2013 se mu před prezidentskými volbami stalo, že byl na mítinku a policie jej zadržela a odvezla za město. U těchto voleb působil jako pozorovatel. Natočil ale nepohodlné video, za což byl policisty zbit. Dále žalobce opakovaně uváděl incident zachycený na jednom z jeho videozáznamů, kdy se při demonstraci dne 6. 5. 2015 mělo pokusit jej porazit policejní auto. V souvislosti se svojí účastí na demonstracích předložil správnímu orgánu řadu videozáznamů a fotografií, žalovaný také shlédl žalobcův youtube kanál.
19. Pokud jde o incident ze dne 9. 5. 2016, kdy měl fotografovat své dva kamarády, kteří vytvořili graffiti na monumentu prezidenta, žalobce popsal, co měli jeho kamarádi na sochu napsat a čím byly tyto nápisy motivovány. Uvedl, že poté co umístil fotografie z akce na sociální síti, došlo k zadržení jeho kamarádů, kteří byli následně donuceni přiznat se k tomu, že obchodovali s drogami a dostali vysoké tresty. On na upozornění známého včas odjel ke své tetě do vesnice Gebedej a za pomoci svého známého si opatřil doklady pro odjezd z vlasti.
20. Pokud by se vrátil do země původu, pak by jej dle jeho přesvědčení policisté po několika dnech zadrželi a pokud by neprojevil souhlas s oficiální politikou, donutili by jej k přiznání z drogové kriminality. Byl by uvězněn, a pokud by to vůbec přežil a dostal se na svobodu, stejně by ho nikdo nezaměstnal.
21. V podrobnostech odkazuje krajský soud na Protokol z uvedeného pohovoru.
22. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel zejména z informace OAMP – Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace ze dne 28. 8. 2017, informace Amnesty International – „Ázerbájdžán: Deset let za mřížemi pro mládežnického aktivistu, který nasprejoval graffiti, je výsměch spravedlnosti“, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 „Ázerbájdžán“ ze dne 12. 1. 2017, z Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 „Ázerbájdžán“ ze dne 22. 2. 2017, z Výroční zprávy Freedom House z ledna 2017 a ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) „Údaje o zemi, Ázerbájdžán“ z roku 2016.
23. Již na tomto místě krajský soud uvádí, že tyto informace lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
24. Po skončení pohovoru byla žalobci dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil, žádné doplnění podkladů či dokazování nežádal.
25. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
26. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-

130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

27. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
28. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
29. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
30. Krajský soud uvádí, že žalovaný v průběhu správního řízení správně vyhodnotil tvrzený důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, tedy potíže se státními orgány v zemi původu související s jeho členstvím a činností v politické straně Musavat a v občanském hnutí NIDA, zejména pak jeho účast při vytvoření graffiti na sochu prezidenta země dne 9. 5. 2016.
31. Dále krajský soud konstatuje, že mu byly žalobcem předloženy veškeré fotografie a videozáznamy, které předložil již správnímu orgánu, a že se s obsahem těchto důkazů, podobně jako žalovaný, seznámil.
32. Krajský soud nemá důvod nevěřit žalobci, pokud jde o jeho tvrzení, že byl členem opoziční politické strany Musavat a občanského hnutí NIDA a že se jejich činnosti aktivně účastnil takovou formou, jakou popsal v žalobě a i v průběhu správního řízení. Tedy že agitoval, vytvářel hesla, plakáty, transparenty a následně se účastnil různých demonstrací v různých městech, při nichž fotografoval a natáčel jejich průběh včetně zásahu policejních složek.
33. Nutno ovšem konstatovat, že z předložených podkladů je zřejmé, že žalobcem dokladaných demonstrací či protestních akcí se účastnily vždy řádově stovky až tisíce občanů, řada z nich rovněž s různými transparenty s protirežimními hesly. Při zásazích policie je pak z videozáznamů žalobce patrné, že podobně jak on fotilo či natáčelo jejich průběh mnoho jiných osob, ať už byly oficiálně označeny jako novináři či nikoliv. Na postavení žalobce v průběhu těchto demonstrací tedy evidentně nebylo nic výjimečného, dá se říci, že byl jedním v davu jako jejich řadový účastník. O tom svědčí i skutečnost, že při nich nebyl nikdy zadržen, ani mu nebylo bráněno v pořizování fotografií či

videozáznamů.

34. Následně se proto krajský soud zaměřil na posouzení zákonnosti a správnosti závěrů žalovaného ohledně těch žalobcem tvrzených skutečností, kdy měly zásahy policejních orgánů směřovat konkrétně proti jeho osobě.
35. Povahu incidentů v roce 2013 v souvislosti s konáním prezidentských voleb, kdy byl žalobce při demonstraci zadržen a odvezen za město a kdy byl za pořizování nepohodlné fotodokumentace z průběhu voleb zbit policisty, vyhodnotil dle jeho názoru žalovaný zcela správně, pokud je označil za izolované incidenty, které vzhledem ke své jedinečnosti a absenci systematického charakteru nedosáhly vůči žalobci takové intenzity, která by naplnila pojem pronásledování ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona o azylu. Nutno dodat, že žalobce v té době ještě nebyl členem hnutí NIDA, členem politické strany Musavat byl krátce. Uvedené zásahy policie tak bezpochyby ještě nemohly souviset s jeho pozdější činností v těchto organizacích a nemohly tak být zaměřeny adresně proti němu. Ostatně nebyly ani důvodem pro odchod žalobce z vlasti.
36. Krajský soud dodává, že aby bylo možné hodnotit určitý nátlak, napadání, uvěznění a jiné hrubé zacházení policejních složek za pronásledování v azylově relevantním smyslu, musí mít takové jednání určitou azylově relevantní intenzitu, to znamená, že se nemůže jednat o ojedinělý či náhodný problém. Soud je přesvědčen, že žalobcem vylicené události z roku 2013 právě takovým nahodilým problémem byly. Žalobce nebyl zadržen, nebylo proti němu vedeno žádné řízení a došlo pouze k určitému střetu s policií za shora popsanych situací. Soud je v daném případě přesvědčen, že takovou situaci lze přiřadit k situaci, judikované pod sp. zn. 6 Azs 479/2004, kdy Nejvyšší správní soud dne 22. 12. 2005 uvedl ve svém rozhodnutí, že: *„příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo....“*.
37. Krajský soud tedy uzavírá, že tvrzením žalobce ohledně uvedených incidentů, ke kterým došlo v roce 2013, uvěřil. Ze shora uvedených důvodů je ale ve shodě se žalovaným neshledal jako relevantní pro udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.
38. Dalším z tvrzených incidentů měl být pokus policejního vozidla srazit žalobce při demonstraci dne 6. 5. 2015. Popis obsahu videozáznamu, kterým se žalobce snažil toto tvrzení dokázat, obsahuje již napadené rozhodnutí (str. 6), soud proto na něj v podrobnostech odkazuje. Ve shodě se žalovaným však konstatuje, že žádný takový incident z předloženého videozáznamu neplyne. Žalobce coby účastník demonstrace pořizující videozáznam v jeden okamžik spolu s mnoha dalšími osobami utíká (zřejmě před policisty) a při tom hromadně vbíhají do vozovky těsně před stojící či velmi pomalu popojíždějící vozidla, neboť protest se evidentně konal v blízkosti komunikace, kde probíhal normální městský silniční provoz. O tom svědčí množství automobilů, které se tam nacházely v několika jízdních pruzích a snažily se o průjezd daným místem. Že by se ovšem některé z nich snažilo žalobce srazit, resp. že by se mělo jednat dokonce o vozidlo policejní, skutečně z videozáznamu nevyplývá. Toto žalobcovo tvrzení tedy považuje krajský soud za neprokázané.
39. Pokud jde o žalobcem tvrzené poškození jeho restaurace civilními policisty v lednu 2016,

pak z žalobcem pořízeného videa a ze snímků bezpečnostní kamery plynou skutečnosti, které v podrobnostech popsal již žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 6), které rovněž nepovažuje krajský soud za nutné opakovat a odkazuje na ně. Z videozáznamu pořízeného žalobcem plyne, že před restaurací jsou umístěny odstraněné reklamní poutače a z vnější strany skel restaurace byly strženy jakési polepy. Přes skla je současně vidět, že vnitřek restaurace (alespoň část u skleněných stěn) nijak dotčen není. Na snímku bezpečnostní kamery lze vidět žalobce, jak mluví s nějakým mužem v civilu, kterému poté dává mobil, uvedený muž s ním cosi provádí a následně jej vrací žalobci. Jejich rozhovoru přihlíží ještě další osoby, jedna z nich je kuchař, který se žalobci snaží podat svůj mobilní telefon.

40. Z uvedených závěrů tedy nelze s určitostí seznat, zda se jedná skutečně o restauraci žalobce, kdo uvedené reklamní poutače a výlepy odstranil a z jakého důvodu tak učinil. Nelze ani s určitostí konstatovat, že muž, kterému žalobce půjčil svůj telefon, je skutečně policista v civilu a že na mobilu žalobce provedl výmaz nějaké nahrávky. Stejně jako žalovaný má proto i krajský soud značné pochybnosti o tom, že skutečnosti zobrazené na obou videosnímčích prokazují interpretaci učiněnou žalobcem. Stejně tak může být zobrazená situace např. důsledkem porušení nějakých veřejnoprávních předpisů ze strany provozovatele restaurace a tím vyvolaného zásahu příslušných správních orgánů apod. Variant interpretace zobrazených skutečností (samozřejmě spekulativních) by bylo možno nalézt celou řadu.
41. Žalovaný při vědomí shora uvedeného nakonec posoudil věc tak, že i kdyby přistoupil na interpretaci žalobce, tedy že k poničení venkovní části restaurace došlo ze strany policistů v důsledku žalobcovy politické angažovanosti, tak že tuto skutečnost není možno klasifikovat jako pronásledování dle zákona o azylu. V podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění obsažené v prvním odstavci na str. 7 napadeného rozhodnutí.
42. Také krajský soud uzavírá, že i kdyby se vše odehrálo tak a z těch důvodů, jak vylíčil žalobce, nejedná se o zásah takové intenzity, který by naplnil definici pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Zásahem policistů by nebyl omezen vlastní provoz restaurace (žalobce to ostatně ani netvrdí), došlo by pouze k sundání reklamních cedulí a poutačů, které byly ponechány v dispozici žalobce, a ke stržení polepů z vnější strany skleněných skel restaurace. Při jednání soudu navíc žalobce (aniž by se o tom zmínil ve správním řízení) uvedl, že restaurace vlastnil tři v celkové hodnotě zhruba 100.000 dolarů. Uvedený zásah policie by tak pro něj jistě neznamenal nějaký zásadní problém s ohledem na možnost podnikání či omezení příjmů.
43. Jako incident zásadní pro odjezd z vlasti pak žalobce uvedl svoji účast při posprejování pomníku prezidenta republiky dne 9. 5. 2016. Žalovaný se jím zabýval velmi podrobně na str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že si ohledně daného incidentu opatřil speciální podklad (informace Amnesty International – *„Ázerbájdžán: Deset let za mřížemi pro mládežnického aktivistu, který nasprejoval graffiti, je výsměch spravedlnosti“*), z něhož, i ve spojení s informacemi získanými z ostatních opatřených podkladů, plyne, jak incident proběhl, kdo jej spáchal, jaké nápisy přesně pachatelé na monument nastříkali a jaký trest za to dostali. Z uvedeného vyplynulo, že se jednalo o incident, který v Ázerbájdžánu vzbudil velkou pozornost, byl obecně známý a obecné informace o něm nebylo obtížné získat. Žalobce tvrdil, že byl v podstatě dalším (třetím) spolupachatelem, který se na incidentu podílel. A to tím, že jej nafotil a snímky umístil na sociální síť (ty se však nedochovaly). Žalovaný však správně poukázal na to, že žalobce podal o dané události informace právě jenom v té míře obecnosti, kterou bylo možno běžně získat. Jaké nápisy

však realizátoři akce nastříkali na druhou část pomníku, nevěděl, ani to, že se tak vůbec stalo. Pokud by skutečně byl jedním z aktérů daného protestu, musel by dle krajského soudu být schopen popsat celou událost podstatně podrobněji, což se nestalo a žalobce se o to nepokusil ani v soudním řízení. Stejně jako žalovaný proto krajský soud žalobci neuvěřil, že byl popsanému incidentu přítomen. Obecné znalosti o něm pouze využil pro azylové řízení jako hlavní důvod svého odchodu z vlasti.

44. Na další nesrovnalosti s tím spojené (např. popis událostí od uvedeného incidentu do opuštění vlasti, kdy si žalobce nechával, včetně návštěvy Baku, vyhotovovat nelegální doklady) upozornil správně i žalovaný. To jen potvrzuje nevěrohodnost žalobcových tvrzení ohledně své účasti na daném incidentu.
45. Krajský soud na základě výše uvedeného ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nebylo prokázáno, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jestliže tedy žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu z uvedených důvodů ve formě azylu, nestalo se tak v rozporu se zákonem. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
46. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se tak soud plně ztotožňuje.
47. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
48. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Lze konstatovat, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal důvody, pro které nelze žalobci tzv. humanitární azyl udělovat dle § 14 zákona o azylu udělit a zjistil dostatečně skutkový stav věci, včetně individuální situace žalobce, postačující k tomu, aby ohledně udělení humanitárního azylu mohl rozhodnout.
49. Krajský soud dále upozorňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Žalobní body stanovují meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 – 74; nebo rozsudek ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 – 20). Tato zásada přitom platí i v řízení proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu

zákonu o azylu.

50. Jelikož žalobce v žalobě nikterak nepolemizoval o možnosti udělení tzv. humanitárního azylu a naplnění podmínek pro jeho udělení vůbec nenamítal, krajský soud pouze obiter dictum ve stručnosti a nad rámec uvedeného doplňuje, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Krajský soud má pak ve shodě se žalovaným za to, že během správního řízení žalobce nepoukazoval na žádné zdravotní obtíže a je zletilou a svéprávnou osobou bez nutnosti péče další osoby. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast, nedosahují takové intenzity, aby mohla být shledána opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
51. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
52. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
53. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
54. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel rovněž jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze také označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
55. S ohledem na shora vymezený předmět přezkumu krajský soud toliko ve stručnosti konstatuje, že žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ázerbájdžán patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.
56. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské

úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže však nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy.

57. Pokud jde o žalobcova tvrzení, proč zemi původu opustil, kterým z těchto tvrzení krajský soud uvěřil, kterým nikoliv a z jakých důvodů, odkazuje krajský soud na shora uvedené části odůvodnění tohoto rozsudku, v nichž se těmito otázkám věnoval a prezentoval své závěry.
58. Sám žalobce odpovídal na dotazy směřující k jeho obavám z návratu do vlasti tak, že dle jeho názoru by si jej policie po několika dnech našla a pokud by nevyjádřil loajalitu k vládnoucímu režimu, že by jej i násilím donutila přiznat se k drogové kriminalitě a byl by na dlouhou dobu uvězněn.
59. V souvislosti s nyní posuzovanou otázkou udělení či neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu krajský soud zdůrazňuje, že nebylo prokázáno, že by orgány státní moci v Ázerbájdžánu postupovaly vůči žalobci adresně. Přestože byl členem opoziční politické strany a občanského hnutí hájícího lidská práva, nebyl on sám (adresně, tedy právě proto, že to je on) zadržen, vyslýchán či vězněn. Pokud k tomu v minulosti došlo (rok 2013 v souvislosti s konáním prezidentských voleb), byl žalobce vždy součástí davu. Jiné problémy se státními orgány v zemi původu nikdy neměl, úspěšně podnikal. Dá se tedy říci, že jeho postavení se nikterak výrazně nelišilo od postavení mnoha jiných obyvatel Ázerbájdžánu. Závěr žalovaného, že není pravděpodobné, že by se žalobcem po svém návratu do vlasti stal cíleným terčem ázerbájdžánských státních orgánů, tak krajský soud považuje za logický. Rovněž krajský soud proto neshledal, že by žalobci při návratu do vlasti reálně hrozilo nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu.
60. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na Zprávu IOM z roku 2016, z níž nevyplývá, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Ázerbájdžánu byli nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Lze uzavřít, že situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí je velmi individuální, tyto občany však většinou nečelí větším problémům, než ostatní občané Ázerbájdžánu.
61. Žalobce podporoval svůj nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu rovněž jím předloženým dokumentem, který vypracovalo Evropské koordinační středisko Musavat ECC dne 30. 5. 2017. Žalovaný opatřil překlad tohoto dokumentu do českého jazyka. Plyne z něj, že žalobce je aktivním členem spolku Musavat Evropa (AKM). Dále se v něm uvádí, že „*Pan Seyidov se zasazuje o demokracii a lidská práva v Ázerbájdžánu. Kvůli svým politickým aktivitám byl vystaven velkému tlaku ze strany ázerbájdžánské vlády, a dokonce se dostal do vězení. Proto musel uprchnout do České republiky*“.
62. Tato část dokumentu se tak evidentně netýká žalobce. Řeč je o jakémsi panu Seyidovi. Tomu napovídá i skutečnost, že zde uvedené informace jsou v rozporu s tím, co uvedl sám žalobce. Ten nikdy netvrdil, že by byl vězněn a kvůli tomu musel opustit vlast.

63. V další části dokumentu se sice již znovu hovoří o žalobci, ale pouze v souvislosti se zcela obecným tvrzením, že bude kvůli politickým aktivitám v Ázerbájdžánu a Evropě v případě návratu do Ázerbájdžánu ohrožen na životě.
64. Ze shora uvedených důvodů tak krajský soud nepovažuje daný důkaz za relevantní pro posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (ať už se jedná o azyl či doplňkovou ochranu).
65. A na tomto místě krajský soud sděluje, že stejně tak je pro posouzení důvodnosti této žalobcovy žádosti nevýznamná skutečnost, že některým jeho příbuzným byla v Rakousku mezinárodní ochrana udělena (dle tvrzení žalobce měli vykonávat v zemi původu stejnou činnost, jako on). Každou žádost o udělení mezinárodní ochrany je totiž nutno posuzovat přísně individuálně; jakékoliv odkazy na jiné případy, navíc posuzované orgány jiného státu, tak nemohou být přiléhavé.
66. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
67. Problematicke existence zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný věnoval na str. 14 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že z informačních zdrojů vyplývá, že v zemi původu žalobce neprobíhá žádný trvalý ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu. Dochází pouze k ozbrojeným střetům mezi arménskými a ázerbájdžánskými vojáky v souvislosti se sporným územím Náhorního Karabachu. To je však oblast, s níž neměl žalobce nic společného, žil zcela jinde. Krajský soud k tomu dodává, že uvedené hodnocení je plně aktuální i pro současnou situaci.
68. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal ani existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
69. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani k těmto závěrům nemá krajský soud výhrad.
70. Má tak po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto opakuje, že se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně znovu v podrobnostech odkázat.
71. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
72. Žalobní námitka, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé s ohledem na v žalobě citovaná ustanovení Dublinského nařízení, proč žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzovaly orgány České republiky a nikoliv Rakouska, nemůže být ze své podstaty důvodná. Otázka, orgány kterého státu mají posuzovat tu kterou žádost o udělení mezinárodní ochrany, je řešena právě v řízení vymezeném Dublinským nařízením (dle v něm nastavených kritérií). Pokud žalobce nesouhlasil s rozhodnutím rakouských orgánů (které muselo být vydáno) o tom, že zemí příslušnou k projednání jeho žádosti dle Dublinského nařízení je právě Česká republika, měl možnost se proti

tomuto závěru bránit právě v tomto řízení, což evidentně neučinil.

73. Protože s uvedeným závěrem, tedy že jsou příslušné k projednání žalobcovy žádosti, souhlasily i státní orgány České republiky, není o jejich příslušnosti v tomto směru pochyb. V řízení o udělení či neudělení mezinárodní ochrany, tedy v řízení o meritorním posouzení důvodnosti jeho žádosti, již otázka příslušnosti státních orgánů z toho důvodu býti posuzována nemůže, a proto se jí rozhodující správní orgán nemusí v odůvodnění svého rozhodnutí ani věnovat.
74. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný přihlédl k okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), žalovaný přihlédl ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu žalobce, a rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.
75. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
76. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, tohoto svého práva se však při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. srpna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce